

къмъ Нена: — Наистина, Ненче, ние трѣбва да приготвимъ за Митко още по-хубави подарѣци. До утре все ще мислимъ, какво трѣбва да подберемъ.

Н. — Почти тихо, на Тинка: — Ще вземемъ отъ баба Мата единъ буренъ, отъ който куршумъ да не го лови.

Т. — Наистина ли има такъвъ буренъ?

Н. — Има, има. Азъ знамъ. Само да си мълчишъ. — После, на Колю: — Ти всичко ни разправи за фронта, но забрави да ни прочетешъ нѣкой стихъ, написанъ на фронта. — На Тинка: — И нашиятъ Колю е поетъ. И той пише стихове.

К. — На Нена: — Съ най-голѣмо удоволствие ще ти издекламирамъ единъ стихъ, който, разбира се, не е любовенъ. — Става.

Н. — Да чуемъ.

К. — Декламира: — На поле брани юнашка сила
Лети безспирно срещу враговетъ.
О, какъ за тебе, родино мила,
Смъртъта е славна тамъ въ боеветъ.

Н. — Не, типакъ говоришъ за смъртъта. Не е хубаво.

Т. — Защо? Стихътъ е хубавъ. Той славослови юначеството и смъртъта за родината. — Въ това време се подава откъмъ двора госпожа Цона, сестра на Магда и майка на Колю; суха, слаба жена.

Н. — Ето и леля Цона иде.

К. — Майка ми ли? — Отъ лѣво влиза и Магда.

М. — Като посрѣща госпожа Цона: — Отъ кога съмъ те зачакала!

Ц. — Моятъ Колю ме изпреварилъ.

К. — Ние съ Нена и Тинка се достатъчно наприказвахме и ще си ида, защото има да се срѣщамъ съ доста приятели. — На Нена: — А ти, Ненче, да приготвишъ колета. — После на Нена и Тинка: — До виждане. — Отива си презъ свода.

Н. — На Тинка: — Какъ забравихме да наберемъ на Колю малко цвѣта отъ градината!

Т. — Наистина, и то отъ най-хубавитъ.

Н. — Тичайки презъ свода, а подиръ нея и Тинка: — Кольо, Коленце, чакай! — Изгубватъ се.